

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **INVEST SOLAR, s. r. o.**, se sídlem Vinohradská 3330, Praha 10, zastoupeného JUDr. Ivetou Greckou, advokátkou se sídlem U Chmelnice 2/745, Praha 4, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Českých Budějovicích**, se sídlem Mánesova 3a, České Budějovice, za účasti: **E.ON Distribuce, a. s.**, se sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2011, čj. 5574/11-1200, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 8. 2012, čj. 10 Af 254/2011 - 43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutími ze dne 15. 9. 2011, čj. 401962/11/077910302673, čj. 401984/11/077910302673, a ze dne 13. 10. 2011, čj. 420828/11/077910302673, Finanční úřad v Českých Budějovicích (dále jen „správce daně“) zamítl stížnosti žalobce na postup plátce daně (osoby zúčastněné na řízení) podle § 237 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů.

2. Odvolání žalobce proti rozhodnutím správce daně žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 8. 11. 2011, čj. 5574/11-1200.

II.

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích. Krajský soud řízení o žalobě přerušil usnesením ze dne 27. 3. 2012, čj. 10 Af 254/2011 - 39, protože u Ústavního soudu byl podán návrh na zrušení mimo jiné § 7a až § 7i zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), ve znění pozdějších předpisů.

4. Rozsudkem ze dne 20. 8. 2012, čj. 10 Af 254/2011 - 43, krajský soud rozhodl o pokračování v řízení a zamítl žalobu.

5. Krajský soud nepřisvědčil námitce nesprávného právního posouzení věci žalovaným. Žalobce dodal osobě zúčastněné na řízení elektřinu vyrobenou ze slunečního záření. Tím se žalobce stal poplatníkem odvodu z elektřiny ze slunečního záření a osoba zúčastněná na řízení plátcem daně. Pokud osoba zúčastněná na řízení odvod srazila a odvedla jej správci daně, postupovala v souladu se zákonem. Rozhodnutí správce daně i žalovaného byla věcně správná, stížnost na postup osoby zúčastněné na řízení nebyla důvodná.

6. Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, shledal, že zákon č. 402/2010 Sb., který změnil zákon o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, je v souladu s ústavním pořádkem České republiky. Krajský soud byl nálezem Ústavního soudu vázán.

7. Rozhodnutí správce daně bylo řádně odůvodněné a přezkoumatelné. Správce daně se zabýval postupem osoby zúčastněné na řízení, uvedl, jaké právní předpisy při svém rozhodování použil, a dovedl, že osoba zúčastněná na řízení dostala povinnosti plátce daně.

III.

8. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Stěžovatel namítl, že správní orgány dospěly v důsledku nesprávného právního postupu k nesprávnému závěru. Krajský soud také neposoudil věc z právního hlediska správně, v podstatě pouze konstatoval obsah správního spisu a odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Stěžovatel tím byl zkrácen na svých právech. Správní orgány ani krajský soud se nezabývaly námitkami obsaženými v podáních adresovaných správním orgánům ani v žalobě.

IV.

9. Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

10. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

11. Kasační stížnost není důvodná.

12. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, protože tato vada může být překážkou posouzení důvodnosti ostatních kasačních námitek.

13. Problematika nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je v judikatuře Nejvyššího správního soudu bohatě zastoupena (viz např. rozsudky ze dne

4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64, všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek, nebo pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže citované z jiného rozhodnutí, které se však týkalo skutkově i právně odlišné věci, aniž by soud rozvedl způsob aplikace závěrů vyslovených v takovém rozhodnutí na posuzovaný případ.

14. Nejvyšší správní soud v postupu krajského soudu neshledal žádné shora uvedené pochybení. Námitky stěžovatele uplatněné v žalobě se opíraly především o tvrzenou protiústavnost zákona o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, z níž stěžovatel dovodil nesprávné posouzení právní otázky správními orgány. Krajský soud nepochybil, pokud odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, který vyvrátil námitky uváděné i stěžovatelem v žalobě v nyní posuzované věci. Krajskému soudu nelze vyčítat, že neopakoval rozsáhlé odůvodnění předmětného nálezu. Takový postup by byl bezúčelný a nijak by nepřispěl přesvědčivosti napadeného rozsudku.

15. Byť podle Ústavního soudu nelze vyloučit, že v individuálních případech některé z posuzovaných ustanovení o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů může působit na výrobce elektřiny likvidačně či zasáhnout samotnou majetkovou podstatu výrobce v rozporu s čl. 11 Listiny, a v takovém případě by jeho použití bylo protiústavní, stěžovatel neuplatnil v tomto směru v žalobě a ostatně ani později v kasační stížnosti žádné konkrétní námitky. Omezil se pouze na obecné tvrzení, že „*ustanovení o solárním odvodu jsou ve zjevném rozporu se zásadami daňového práva (jsou diskriminační, mají likvidační dopady na poplatníka), retroaktivně zasahují do zákonem garantovaných práv, a jsou z tohoto důvodu neústavní*“, které nepodložil žádnými konkrétními tvrzeními či důkazy vztahujícími se k němu samotnému. Krajský soud proto nebyl povinen zabývat se možnou nepřipustností nepravé retroaktivity v konkrétním případě stěžovatele a jeho odkaz na nález Ústavního soudu byl dostatečným vypořádáním odpovídajících žalobních námitek, zejm. vzhledem k jejich obecnosti.

16. Námitku nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí stěžovatel uplatnil poprvé až v kasační stížnosti, tato námitka je proto nepřipustná. Řízení před správními soudy je ovládáno dispoziční zásadou, proto již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Pouze tehdy, jestliže stěžovatel nemohl důvody uplatnit v řízení před krajským soudem, může o ně opřít kasační stížnost. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí není vadou, ke které by byl krajský soud povinen přihlédnout vždy z úřední povinnosti. Krajský soud zruší rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pouze tehdy, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (blíže viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009 - 84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Přezkumu žalobních bodů v posuzované věci nic nebránilo. Krajský soud ostatně nad rámec žalobních bodů konstatoval, že rozhodnutí správce daně bylo řádně odůvodněné a přezkoumatelné.

17. Dále stěžovatel vznesl námitku nesprávného posouzení právní otázky správními orgány i krajským soudem. Tento stížní bod byl však natolik obecný, že z něj nebylo patrné, jakých konkrétních pochybení se měly správní orgány a krajský soud dopustit. Obsahovým vymezením žalobních bodů se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval již v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/1996 Sb. NSS, podle něhož je žalobce povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit pouze s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Požadavky na obsahové vymezení žalobních bodů mají zaručit také rovnost procesních stran v řízení, pokud je totiž tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany.

18. Tyto závěry rozšířený senát potvrdil také v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, v němž zdůraznil, že s ohledem na dispoziční a koncentrační zásadu se od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Uvedené závěry lze obdobně použít i pro požadavky na obsah kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že předmětná námitka nebyla řádně uplatněným stížním bodem.

19. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

20. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena žádná povinnost, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že rovněž nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. listopadu 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu